

Trettonde söndagen under året – sanningens strålande ljus

Under hela vårt liv kan vi växa in i en allt djupare förening och vänskap med Jesus. I dopet tar denna spännande förvandlingsprocess sin början. Mer och mer kan vi dö bort från den gamla människan. ”Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet” (Rom 6:4). Mer och mer kan vi identifiera oss med Kristus och låta honom leda och upplysa oss i livets alla skiften. Allt i vårt liv har egentligen med honom att göra. Som döpta, som kristna tillhör vi alltid honom. Vi kan alltid räkna med hans hjälp och nåd för att hantera allt som möter oss i livet. Vi är aldrig ensamma och utelämnade åt oss själva eller andras godtycke. Genom, med och i Kristus får vi ta varje steg på livets väg, fatta varje beslut vi ställs inför och möta varje människa som kommer i vår väg. Det gäller bara att bli kvar i Jesus Kristus och låta hans ljus lysa upp allt inom oss och omkring oss.

”Du som i dopet har gjort oss till ljusets barn, låt aldrig mörkret få makt över oss”, bad vi i dagens kollektbön. Varje dag måste vi ställa oss denna fråga: vill jag verkligen leva som ljusets barn och sprida Kristi ljus till alla jag möter? Det är så lätt att fastna i egen bekvämlighet och följa med strömmen. Men både Jesus och människor i vår omgivning som vet att vi – i alla fall till namnet – är kristna har stora förväntningar på oss. Även de som inte delar vår tro anser sig ha rätt att förvänta sig att vi skall vara just ljusets barn, som tar ställning för godhet, rättvisa och försoning. Ibland kan de ge oss en nyttig påminnelse, när vi tenderar att inte bekänna färg eller av feighet inte reagera mot det som strider mot vår övertygelse. Vi måste medvetet och ivrigt anstränga oss att bli kvar i Jesus också när det blåser snålt och i trängda lägen. Därför är det så viktigt att vi blir kvar i bönen ständiga förening med Herren, så att vi förblir honom trogna i vått och torrt. ”Ge oss nåden att för alltid bli kvar i din sanningens strålande ljus” bad vi i kollektbönen. Den bönen kan vi hålla kvar inom oss, så att den kan eka inom oss och hjälpa oss att handla och tala i Jesu namn när så behövs.

Därför är det så viktigt vilken självbild vi har, hur vi betraktar oss själva. Är det vår djupa Kristus-identitet som är den självklara självbild vi har? Eller är det mer karaktär, yrke, nationalitet som vi styrs och präglas av? Gång på gång måste vi se oss själva i spegeln och fråga oss: vem är jag egentligen, vad är viktigast för mig? Risker är att vi inte har tagit till oss denna djupa Kristus-identitet, som vi har fått i dopet och som bekräftats i konfirmationen. För vissa är det bara en detalj, ett utanverk, som aldrig blivit inristat i deras själ. Därför är det också så många som försvinner från kyrkan och väljer andra vägar. Varför? Tyvärr kan det ofta bero på att vi som kallar oss kristna och katoliker inte har gjort ett trovärdigt intryck.

De har inte känt igen något av Jesus i oss, ja, vi har kanske dolt honom och aldrig visat att vi vill "bli kvar i hans sannings strålande ljus". I vår tid och miljö är det snarare det personliga vittnesbördet som övertygar och inte abstrakta läroutsagor. Varje kristen borde vara en levande bild av Kristi sanning och barmhärtighet. Hur skall människor tro på vår heliga tros sanning om vi som kallar oss kristna inte visar att vi blir kvar i Kristus och lever av vår tro, vårt hopp och vår kärlek?

"Så skall också ni se på er själva: i Kristus är ni döda för synden en lever för Gud" (Rom 6:11). Har vi denna självbild? Vill vi leva på detta sätt? Det kan bli avgörande både för oss själva och hur andra ser på oss. Hela vårt liv går ut på att dö bort från synden för att leva för Gud. "Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det" (Matt 10:38-39). Genom dopets nåd får vi del av hela påskmysteriet, både Jesu död och uppståndelse. Hela vårt liv går ut på att likgestaltas med Jesus i hela hans verklighet. Steg för steg dör vi bort från den gamla människan och hennes synd för att uppstå till det nya livet, det sanna och eviga livet i Kristus.

I vår sekulariserade värld där så få tillhör Jesus Kristus, och ännu färre hans heliga katolska kyrka, blir vårt personliga vittnesbörd om honom och hans kyrka så avgörande. Ser vi på oss själva som Jesu lärjungar som är utsända för att sprida hans budskap och hjälpa människor att leva i sanningens strålande ljus? Om vi inte gör det, då har vi verkligen missat vårt livs största möjlighet. Ja, inte nog med det, vi bidrar högst effektivt till att kristendomen håller på att dö ut i vår del av världen. Gång på gång manar den helige fadern påve Franciskus oss att ta på oss denna stora uppgift att vara världens ljus och salt i det samhälle, där vi lever och är kallade att göra Jesus känd, älskad och tillbedd. Det kan vi bara göra om vi vill efterfölja honom i allt och bli kvar i hans strålande sannings ljus.

Jesus är alltid nära sina lärjungar. Han kan inte överge oss åt vårt eget öde. Han kallar oss alltid tillbaka om vi hamnat på avvägar. Han ger oss alltid en ny chans. I sin ofattbara barmhärtighet har han identifierat sig på ett genomgripande sätt med var och en av sina små och skröpliga lärjungar. Därför säger han också i dagens evangelium något nästan oerhört: "Den som ger bara så mycket som en bägare friskt vatten åt en av dessa små, därför att det är en lärjunge – sannerligen han skall inte gå miste om sin lön" (Matt 10:42srsr). Att ge en bägare vatten åt en av Jesu lärjungar kan bli livsavgörande, ja, öppna vägen till det eviga livet i sanningens strålande ljus. I det till synes lilla och obetydliga kan det ske något stort och överväldigande.